

1

Lara de Bont zit in een kille ruimte in de penitentiaire inrichting in Rotterdam. De muren zijn van grijs beton, met in de hoeken surveillancecamera's die voortdurend toezicht houden op wat er zich in deze kamer afspeelt. Lara's bewegingen zijn beheerst en haar stem klinkt helder, maar vanbinnen voelt ze zich onrustig. Ze heeft een grens overschreden door hier te zijn. Het is gevaarlijk om rond te snuffelen in de zaakjes van Rico Fingal, de grootste cokebaron van dit moment. Tegenover haar zit Gerard Pluim, voormalig douanier in de haven van Rotterdam. Hij was een van Fingals hulpjes die jarenlang de met cocaïne geprepareerde containers doorlieten, zodat die op een onbewaakt ogenblik door Fingals mensen konden worden leeggehaald. Een klusje waar Pluim pasgeleden voor is opgepakt en dat hem een paar jaar cel zal opleveren, gevoelsmatig een eeuwigheid binnen deze grauwe, sombere muren.

'Hadden ze je in de tang?' probeert ze. 'Had je schulden?'

Er trekt een spiertje bij zijn oog.

'Want zo begint het vaak,' vervolgt ze. 'Ze boden je voldoende geld aan om alle schulden binnen korte tijd af te lossen. Daarna zou je stoppen. Maar zo ging het niet, hè?'

Gerard kijkt naar de muur achter Lara met een verbeterd trek rond zijn mond. Het is het bekende verhaal. Fingal en zijn mensen zoeken altijd de zwakste schakels uit. Mensen die aan de grond zitten. Gokschulden. Vechtscheidingen. Dat soort dingen. Ze worden verleid met grote sommen geld; het enige wat ze hoeven te doen is één partijtje cocaïne door de haven sluizen. Maar het is nooit voor maar één keer. Als de bende van Fingal eenmaal zijn klauwen in je heeft geslagen, dan ben je nooit meer vrij.

‘Je werkte in opdracht van Fingal, begrijp ik. Maar wie gedoogde het?’ vraagt Lara. Pluim zelf interesseert Lara niet, hij is een van de vele corrupte havenmedewerkers, maar hij heeft informatie die cruciaal is voor haar onderzoek. Ze buigt naar voren en kijkt Pluim strak aan. ‘Jouw kop moest rollen, maar er waren meer mensen bij betrokken, of niet? Mensen van wie je zou verwachten dat ze corruptie bestrijden. In plaats daarvan werkten ze samen met Rico Fingal.’

‘Ik zeg niets, daar blijf ik bij.’ Hij heeft een pokdalig gezicht en dun, rossig haar. Voordat hij hier terecht kwam, had hij het best voor elkaar: een gezin, een eigen huis en een prima baan bij de douane.

‘Ik wil weten wat er precies is gebeurd toen Emilio Guayara werd neergeschoten.’ Het is een laatste poging om Pluim aan het praten te brengen. ‘Als jij mij aan informatie helpt, dan kan ik een goed woordje voor je doen. Ik wil weten wie er die nacht in de haven was en wie er op hem heeft geschoten. Want het was geen rivaliserende bende die hem neerschoot, toch? Volgens mij weten jij en ik allebei dat het uit een andere hoek kwam.’

Gerard Pluim kijkt haar nu recht in de ogen met een blik die de haartjes in haar nek overeind laat staan. ‘Je hebt geen idee wat je je op de hals haalt, meisje.’

‘Zeg het me, dan laat ik je met rust.’

Er verschijnt een minachtend lachje op zijn gezicht. Hij heft

zijn hand. 'Ik wil terug naar mijn cel,' roept hij luid. Er komt een cipier binnen, die Lara vragend aankijkt.

'Ja, het is in orde, we zijn klaar hier.' Ze haalt diep adem en staat op. Zonder hem nog een blik waardig te keuren beent ze de ruimte uit.

Op de gang staat een man tegen de muur geleund. Zodra hij haar ziet komt hij in beweging en loopt haar tegemoet. Lara blijft als aan de grond genageld staan. Alles om haar heen lijkt te vervagen. Ronald Prinsen. Dat is een van de namen die ze uit de mond van Gerard Pluim had willen horen. Hij werkt voor het Hit-and-Run Cargo Team, een samenwerkingsverband dat bestaat uit mensen van de douane, de FIOD, de zeehavenpolitie en het Openbaar Ministerie in Rotterdam. Ze houden zich bezig met het opsporen van corruptie en drugs in de Rotterdamse haven. Lara vermoedt dat corruptie ook binnen het HARC-team een rol speelt, en Prinsen is een van de mensen die ze daarvan verdenkt.

Prinsen heeft harde trekken in zijn gezicht en Lara schat dat hij zonder blikken of blozen een rivaal uit zou schakelen om zijn eigen hachje te redden. Adrenaline suist door haar aderen. Wat doet hij hier?

'Lara de Bont?' Hij lijkt kort afgeleid als Gerard Pluim wordt afgevoerd naar zijn cel. De mannen werpen elkaar een kille blik toe, dan wordt Pluim door de cipier naar voren geduwd en verdwijnt hij de hoek om.

'Mijn naam is Prinsen, ik werk voor het HARC-team.'

'Aha. Aangenaam kennis te maken.' Ze werpt hem een zuinig glimlachje toe. 'Ik moet ervandoor, ik ben al te laat voor een afspraak.'

Hij verspert haar de weg. 'Dat zal best. Ik wil graag weten waar jij Gerard Pluim over wilde spreken.'

Ze heft haar kin. 'Dat is onderdeel van mijn onderzoek en ik heb niet de behoefte details daarover te delen.'

Hij knijpt zijn ogen samen, alsof hij haar gedachten probeert te lezen. ‘En toch zou ik het er heel graag even met je over hebben.’

‘Een andere keer misschien.’ Ze glimlacht liefjes naar hem. ‘Waarom ben jij zo geïnteresseerd in mijn onderonsje met hem?’ Ze wacht zijn reactie niet af. ‘Hoe dan ook, ik wens je een prettig weekend.’ Ze kijkt hem nog eens hooghartig aan en loopt dan de gang uit. Wat doet hij eigenlijk hier, juist op het moment dat zij met Pluim praat? Pas buiten kan ze weer normaal ademen. Dit heeft hoe dan ook niks opgeleverd.

In plaats van terug naar huis te gaan, rijdt ze de polder in en parkeert haar auto langs een afgelegen zandpad. Ze maakt haar gordel los; ze moet de auto uit, een eindje lopen om na te denken. Over alles. De wind voelt fris tegen haar gezicht. Ze heeft informatie nodig. Het leek een juiste stap om te gaan praten met Gerard Pluim; ze had gehoopt dat hij haar meer informatie had kunnen geven over de schietpartij waar ze zo graag opheldering over wil. En vooral over de hooggeplaatste personen die ze van corruptie verdenkt. Maar nu twijfelt ze of ze zich niet beter op de vlakte had kunnen houden.

Ze veegt haar haren uit haar gezicht. Het was allemaal wat veel de laatste tijd. Een paar maanden geleden maakte ze nog deel uit van het coldcaseteam van de Politie Oost-Brabant. Bij wijze van experiment had ze samen met onderzoeksjournalist Vincent Kuipers een podcast gemaakt over de verdwijning van een tiener in de jaren tachtig, en dat werd zo’n groot succes dat ze vrijwel direct daarna de kans kreeg om aan de slag te gaan als gedragsdeskundige bij het coldcaseteam van de Groep Moord en Zeden van de Nationale Politie. Al sinds haar eerste werkdag voelt ze zich daar thuis; haar collega’s zijn gedreven, ondanks het grote aantal zaken waar haar team mee te kampen heeft. Maar het feit dat ze in dezelfde tijd af-

scheid moest nemen van haar moeder hakte er wel in. Net als de verzoening met haar vader, die na een jarenlange afwezigheid in haar leven terugkeerde toen hij had gehoord dat Lara's moeder terminaal ziek was. Ze had geen contact meer met hem gehad sinds hij Lara en haar moeder zestien jaar geleden voor een andere vrouw had verlaten. Ze weet best dat haar vader ook maar een mens is, met het recht verkeerde keuzes te maken in het leven. En ze vindt het fijn dat ze weer contact hebben, maar oud zeer gaat niet zomaar weg. Alle emoties waar ze mee om moest gaan hebben veel van haar gevergd. Gelukkig is ze niet alleen. Ze heeft haar beste vriend Richard, op wie ze altijd kan rekenen en die haar steunt zoveel hij kan.

Nu ze weer een beetje gesetteld is, heeft ze een persoonlijk onderzoek dat niets met haar werk te maken heeft weer opgepakt: de omstandigheden rondom een fatale schietpartij in de Rotterdamse haven ruim vijf jaar geleden, een zaak die bekend werd onder de naam Avanti. Volgens het officiële verhaal werd de bende rondom Rico Fingal bij een mislukte uithaalmanoeuvre door leden van de rivaliserende drugsbende van Aziz Bertoush onder vuur genomen, waarbij Fingals rechterhand Emilio Guayara werd doodgeschoten. Fingal ging door het lint toen hij hoorde wat er was gebeurd. Behalve de enorme financiële tegenvaller die hem dat opleverde, en het gezichtsverlies dat hij binnen het wereldje leed, werd hem door de schietpartij ook zijn vertrouweling ontnomen. Guayara had een relatie met Fingals dochter en Fingal zag hem als familie. Hij zwoer wraak en binnen een maand werd de eerste man van Bertoush doodgeschoten. Een onderwereldoorlog was ontketend, er volgden slachtoffers over en weer, criminelen werden op klaarlichte dag doodgeschoten op straat, in de auto of bij de sportschool. Er werden vergismoorden gepleegd op onschuldige mensen die per ongeluk tegenover zenuwachtige pubers met een kalasjnikov kwamen te staan.

Maar Lara vermoedt dat Bertoush niet achter de aanslag zat. Ze vermoedt dat zijn mannen in die fatale nacht niet eens in de haven waren. Dat is volgens haar slechts een verhaal dat de wereld in werd geholpen om te verhullen wie de werkelijke dader was. Bovendien was Emilio Guayara ook geen drugs-crimineel. En hij is die nacht niet gestorven. Zijn echte naam is Lucas Torres, een undercoveragent die ze al heel lang kent en die haar heel dierbaar is. Lara is ervan overtuigd dat Lucas moest sterven omdat hij te veel wist over de bezigheden van corrupte HARC-teamleden. Lucas overleefde de aanslag maar raakte zwaargewond, en is sindsdien gedwongen een kleurloos leven te leiden in een klooster in Duitsland, verscholen voor de buitenwereld. Lara wil eindelijk weer een volwaardig leven voor hem. Ze heeft Lucas leren kennen toen hij als getroebleerde puber door haar ouders werd opgevangen. Dat draaide al snel uit op een fiasco en Lucas werd overgeplaatst. Maar Lara hield contact met hem, en stiekem hoopte ze altijd op meer. Maar hij was niet geïnteresseerd in een liefdesrelatie met haar, en toen hij besloot bij de politie te gaan en vervolgens undercover ging, werd hij daar volkomen door opgezogen en hadden ze twee jaar lang nauwelijks meer contact. Pas na de schietpartij benaderde hij haar weer. Slechts één vertrouwenspersoon mocht hij op de hoogte stellen van het feit dat hij nog leefde en hij had haar gekozen. Soms denkt ze dat Lucas weet wie er op hem heeft geschoten, maar dat hij zwijgt en zich schikt in zijn lot.

Ze loopt over de dijk en blijft even staan kijken naar een kudde schapen, die zich als kleine wolkjes door het landschap bewegen. De samenwerking met Vincent een paar maanden terug was niet geheel toevallig geweest, ze had juist hem benaderd voor die podcast omdat hij dé specialist is op het gebied van de zaak-Avanti. Zo kon ze Vincent leren kennen en inschatten of hij betrouwbaar genoeg was om haar te helpen

Lucas' zaak op te lossen. Dat heeft hij wel bewezen, maar toch heeft ze hem nog niets verteld. Toen de cold case was opgelost, had ze zoveel aan haar hoofd gehad door de dood van haar moeder en haar nieuwe baan, dat ze het even had geparkeerd. Maar vandaag, na het bezoek aan Pluim, moet ze opnieuw concluderen dat ze in haar eentje niet veel verder komt. Het is nu echt tijd voor een volgende stap. Ze pakt haar telefoon en appt Vincent of hij de volgende dag tijd heeft om af te spreken.

Vincent Kuipers leest zijn artikel nog een laatste keer door en stuurt de tekst dan naar de redactie van de krant. Hij leunt tevreden achterover, hij heeft de deadline gehaald. In zijn tijd als onderzoeksjournalist was dit dagelijkse kost voor hem, maar een halfjaar geleden werd hij aan de kant gezet omdat zijn krant vanwege bedreigingen geen artikelen over Avanti meer wilde publiceren. Gelukkig kwam precies op dat moment Lara met de podcast op zijn pad. Met het succes van die podcast kwamen ook de freelanceklussen weer wat op gang: hij schrijft over ontwikkelingen in de misdaadwereld, en in zijn eigen tijd werkt hij aan zijn Avanti-onderzoek en zijn website en de podcast hierover.

Hij schrikt op als de bel gaat. Hij was zo verdiept geweest in zijn werk dat hij de tijd uit het oog is verloren, en nu staat Lara al voor de deur. Hij had op willen ruimen, maar dat is er niet van gekomen. Hij kijkt om zich heen: stapels boeken en losse papieren liggen verspreid over zijn bureau en de salontafel, in de keuken staat een slordige stapel vuile borden met bestek. Nee. Hij kan zo geen bezoek binnenlaten.

‘Ik kom eraan, hoor!’ roept hij door de intercom. Hij pakt

zijn jas van de bank en zoekt zijn schoenen. Ze gaan gewoon de stad in om ergens koffie te drinken, dat is beter. Waar zijn die rotschoenen nou? Dan hoort hij beneden de deur opengaan, gevolgd door stemmen in de hal. Wel verdorie. Er klinkt wat gestommel en dan staat Lara plotseling voor zijn neus. Ze omhelst hem kort.

‘Veel te lang niet gezien,’ zegt ze. Haar blik glijdt over de puinhoop in zijn woning.

‘Ik wilde een stukje met je gaan lopen,’ zegt hij.

‘Prima. Wie is die kerel die opendeed?’

‘Dat is Mike. Een Amerikaanse student. Hij huurt tijdelijk de benedenverdieping. Na Janines vertrek stond het toch maar leeg.’ Hij is te trots om toe te geven dat de verhuur bittere noodzaak is om zijn hypotheekkosten te kunnen dekken sinds zijn vrouw een paar maanden geleden bij hem weg is gegaan.

Lara loopt de trap alweer af.

‘Gaaf het een beetje met je?’ vraagt hij als ze buiten zijn. Hij heeft haar een paar keer gebeld in de eerste weken na haar moeders dood, maar nu ze naast hem loopt beseft hij dat hij er meer voor haar had moeten zijn. Ze ziet er anders uit. Haar jukbeenderen steken wat meer uit, ze is mager geworden.

‘Ik voel me helemaal thuis in de nieuwe groep, de collega’s zijn top en de zaken interessant.’

‘Dat is mooi. En verder? Is het wel te doen, na de dood van je moeder?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Kijk.’ Ze wijst naar een koffietentje. ‘Laten we daar wat te drinken halen.’ Ze ontwijkt het onderwerp, dat is typisch Lara. Over moeilijke dingen praat ze niet graag.

Met de zon in hun rug wandelen ze het park in, er klinkt geroezemoes, er zijn veel mensen op de been vandaag. Ze lopen een tijdje in stilte, tot het wat rustiger wordt om hen heen.

‘Heb je het druk op het moment?’ vraagt Lara.

‘Nogal, ik heb vanochtend een groot artikel ingeleverd en ik ben uiteraard ook nog steeds druk met mijn site en de podcast over Avanti. Maar ik maak graag tijd om met je af te spreken. Was er een bijzondere reden voor?’

‘Ja, er is iets waar ik het met je over wilde hebben,’ zegt Lara. ‘Er is een douanier die opgepakt is voor corruptie in de haven. Heb jij daar iets over gehoord?’

‘Ja, Gerard Pluim, toch? Denk jij dat hij schuldig is?’

‘Ja. Ik denk ook dat hij meer weet over Avanti, maar hij zwijgt als het graf.’

Vincent kijkt haar onderzoekend aan. ‘Je volgt de zaak nog steeds op de voet.’ Haar houding verradt niets. Er zijn dingen die ze voor hem verborgen houdt sinds hij haar heeft leren kennen. Ze is buitengewoon geïnteresseerd in de zaak-Avanti en lijkt alles wat erover bekend wordt als een spons op te zuigen. Hij vermoedt dat Lara er op een of andere manier zelf bij betrokken is. Hij heeft al eens alle artikelen doorgenomen om een connectie met Lara te vinden, maar tevergeefs. Sindsdien heeft hij het laten rusten.

‘Heb jij nog nieuwe feiten gevonden?’ vraagt ze hem.

‘Weinig opzienbarends op dit moment. Ik ben wat dieper in de organisatie van Bertoush aan het duiken, om te kijken of ik boven water kan krijgen wat hem ertoe aanzette om Guayara juist die avond neer te laten schieten. Als hij Fingal als tegenstander wilde uitschakelen, waarom pakte hij het dan niet groter aan? Ze hadden ook kunnen wachten op een omvangrijkere lading coke, of meer mensen van Fingal in één keer kunnen uitschakelen. Er liep een hele groep uithalers en alleen Emilio werd geraakt in de kogelregen. Ik heb de timing en uitvoering altijd gek gevonden.’

‘Daar wilde ik het al een hele tijd met je over hebben.’ Lara haalt diep adem. ‘Er zit namelijk een fout in jouw verhaal.’

3

‘Pardon?’ Vincent kijkt haar met grote ogen aan. Zenuwen gieren door Lara’s lijf. Ze staat op het punt zich op verboden gebied te begeven. Maar wie a zegt, moet ook b zeggen. ‘Wat je schrijft over Bertoush is niet waar, volgens mij had hij die avond helemaal geen mensen in de haven. Ik denk dat het een fabeltje is dat de wereld in werd geholpen door mensen die erop uit waren hun eigen daden te verdoezelen.’

Ze haalt een hand door haar haar. De eerste stap is genomen, maar het voelt allerm minst bevrijdend. Lucas zou laaiend zijn als hij van dit gesprek wist. ‘Ik ben ervan overtuigd dat Emilio het doelwit werd van iemand bij de politie die hem dood wilde hebben.’

‘Wat? Waarom denk je dat? Dat heb ik nog nooit gehoord,’ zegt Vincent.

‘Omdat het verhaal over de overval in de haven heel bewust door de politie naar buiten is gebracht.’

‘Hè? Hoezo? Waarom dan?’

‘Omdat er binnen justitie een corrupt netwerk is, en Emilio wilde dat aan het licht brengen.’

‘Dat is nogal een beschuldiging. En een onlogische ook.’

Ze perst haar lippen op elkaar. Ze staat op het punt Lucas te verraden en dan is er geen weg terug. Maar als ze blijft zwijgen, dan verandert er nooit iets. In haar eentje zal ze niet verder komen, informanten praten niet met haar. Ze denkt aan het teleurstellende bezoek aan Gerard Plum. Vincent heeft een uitgebreid netwerk en goede contacten met mensen uit het drugsmilieu. Lucas helpen lukt alleen met Vincents ondersteuning. Hij heeft de mogelijkheden om de ontbrekende puzzelstukjes te vinden. 'Ik kan je heel veel informatie verstrekken, maar dan moet je beloven dat je geduld hebt en er pas over schrijft als ik zeg dat het kan. Er staan levens op het spel.'

'Levens van wie?' vraagt hij.

'Beloof je dat je wacht met publiceren?' vraagt ze nog eens. Ze weet dat ze Vincent kan vertrouwen, maar ze wil het uit zijn mond horen.

'Natuurlijk beloof ik dat.'

Ze twijfelt. Gaat ze niet te ver als ze in dit stadium Lucas' identiteit als undercoveragent prijsgeeft? Ze besluit Vincent vooralsnog slechts de halve waarheid te vertellen.

'Emilio werkte samen met de politie.'

Met open mond staart Vincent Lara aan. 'Maar hij had iets met de dochter van Fingal, hij was praktisch zijn schoonzoon,' stamelt hij. 'Weet je dat zeker? Uitgerekend Fingals vrouweling, die hij zag als familie, juist die heeft hem verlinkt? En dat weet je uit betrouwbare bron? Van binnen de politie? Heb je er bewijzen voor? En wat vertelde Emilio dan precies aan de politie?' Vincents stortvloed aan vragen wordt onderbroken wanneer een moeder met twee kleine kinderen hen passeert.

'Emilio gaf aan de politie door wie corrupt was. En ja, dat weet ik heel zeker.'

Het blijft even stil. 'Ik weet niet wat ik hiervan moet denken,' zegt Vincent dan. 'Als dit waar is, dan speelde Emilio al

die jaren een dubbelrol, tegenover Rico Fingal, maar ook tegenover Fingals dochter.'

Lara knikt. Vivien Fingal. Liever zou ze niet van haar bestaan weten, maar zij maakt deel uit van het verhaal. De relatie met Vivien Fingal, met alles wat daarbij hoorde, was de basis geweest van Lucas' zorgvuldig uitgewerkte dekmantel. Dankzij zijn verhouding met Vivien kon Lucas heel dicht bij Fingal komen.

'Man, als zij dit ooit hoort... Moet je je voorstellen dat je erachter komt dat je geliefde, de vader van je kind nota bene, een verrader is.'

Lara's oren beginnen te suizen, ze hoort zijn woorden nog maar vaag. Een kind?

'Volgens mij had Emilio geen kinderen, hoor.' Haar stem slaat over. Lara moet tot haar schaamte bekennen dat ze haar best heeft gedaan om alle informatie over Vivien te vermijden. Het was te confronterend.

'Toch wel,' hoort ze Vincents stem in de verte. 'Wist je dat echt niet? Acht maanden na Emilio's dood is ze bevallen van zijn kind. Een meisje. Tia Fingal heet ze.'

Lucas heeft een kind. Het lijkt alsof Lara een stomp in haar maag heeft gekregen. Hij heeft een kind. Die zin blijft zich in haar hoofd herhalen. Er is geen plek meer voor andere gedachten. Een kind met Vivien. Steeds luider echoot het door haar hoofd.

'Maar goed, dat doet er natuurlijk allemaal niet toe. Vertel eens over dat corrupte netwerk dat hij heeft blootgelegd, heb je enig idee wie daarbij betrokken waren? En hoe weet jij dit eigenlijk allemaal?'

Lara voelt tranen achter haar ogen branden, ze kan hier niet blijven, geen minuut langer. 'Ik moet gaan.'

Vincent roept haar naam, maar ze is al weg.